

AMA BEN OKUYACAĞIM...

Sivas`taki ilk göz ağrılarımı görelim, ilk projemden döneli bir ay oldu bile. Altı saatlik İstanbul-Ankara yolculuğundan sonra şimdi de bilim otobüsünde Ordu yollarındayız. Yola çıktık çikalı "daha gidecek çok yolumuz var" şarkısını mırıldanıyorum içimden. Etkinlikler çalışılıp son hazırlıklar da bittikten sonra otobüsün arka tarafında hep birlikte türküler söylerken bu şarkıyı da katıyoruz araya. "Daha gidecek çok yolumuz var" hissediyoruz hepimiz. Başka hangi yolculuğumuzu bize kollarını açmış onlarca çocuğun hayatına ki; hem de yepyeni bir misafirken oralarda.

Fındığın tanıdık yeşilliği arasından Kumru`ya doğru tırmanıyor yolumuz. Okula varıp otobüsten indiğimizde bir bahar yağmuru karşılıyor bizi çocuklarla birlikte. İlk önce çiviye sonra kendimi tanıtıyorum gördüğüm ilk

çocuklara. "Hoş geldiniz" diyorlar, bu kadar içten bir hoş geldin ve öyle sıcak bir gülümseme insanın hafızasına hemencecik kazınıyor. Her zaman olduğu gibi projelerde de isim hatırlama problemim var, hatta kırılıyor üzülyor çocuklar "abla adımı sormuştun ya daha önce" diye. Hatırlayamayıp tekrar soruyorum isimlerini. Ama o içtenlik, o tertemiz bakışlar, güzel gülüşler hiç çıkmıyor aklımdan şimdi bile. Adını söyleyemediğim her çocuğun yüzü ve bana öğrettikleri var hafızamda. "Ben okumak istiyorum aslında abla, ama..." diyor bazı gözler, bazıları "sırf sizin gibi olabilmek için çalışacağım bundan sonra" diye kaçamak bakışlar atıyor yere eğilmiş bakışlarında. Tüm çocuklar gibi Kumru Yibolu küçükler de hüznü bir kenara bırakıp hemen mutlu olabilmeyi iyi biliyor.

Sabah sohbetinde 6. Sınıftan Gamze "abla burada ailemizi özliyoruz" diyor. "Ama ben okuyacağım. Matematik öğretmeni ya da astronot olacağım." Bunun üzerine akşam kurulacak teleskopun haberini alınca da sevinçten havalara uçuyor: Vallahi mi abla!

Resim etkinliği için 5. Sınıflarla birlikte giriyorum sınıfa. Uzayda bir yerlerde başka bir gezegene gezmeye gideceğiz diyorum. Oy çokluğuyla Uranüs`ü seçiyoruz. Şimdi Uranüs`te bir hayvanat bahçesini geziyoruz hep birlikte. O kadar güzel bir gün geçirmişiz ki orada adına, rengine, şekline sadece hayal gücümüzün karar verdiği hayvanların resmini yapmaya karar veriyoruz. Hatta bazı kardeşlerim Uranüs dünyadan farklı olduğu için oraya gidince bizim de değişeceğimize karar veriyor. Böylece ben de pembe yüzlü veya sivri kulaklı Gayeler görüyorum resim kâğıtlarında. Sonra çocuklardan hayvanlara verdikleri isimleri de kâğıtlarına yazmalarını istiyoruz etkinlik arkadaşım Mustafa`yla birlikte. Hayvanlar dünyadakilerden farklılaştıkça isimleri de farklılaşıyor. İki başlı kuş, Big Bird Leo, Rey Mysterio... Rey Mysterio diğer isimlerden farklı duruyor arada "bunu sen mi buldun, anlamı ne" diyorum ve dersimizin asıl zor kısmı başlıyor: Smackdown`da var Rey Mysterio. Kalan on beş dakika boyunca önce Smackdown`ın ne olduğunu ö

ğreniyor, şaşıyoruz, sınıftakilerin dörtte üçünün her cuma programı izlediğini duyuncaysa fal taşı gibi açılıyor gözlerimiz. Hafta sonları yurttaki kalan birkaç çocuk ve babası izin vermediği için izleyemediğinden yakınan bir çocuk dışında tüm sınıf programdan öğrendikleri hareketleri bize göstermek için bir heves izin istiyor. Bir sonraki ders 4. Sınıfta da dersimiz ve konumuz aynı ve görüyoruz ki

Cuma akşamını Smackdown` la geçirenler yine çoğunlukta. Yine konuşuyor, yine sözleşiyoruz. Döndüğümüzde Kumru` dan gelen her mektupla daha bir seviniyorum. Bir çocuk dahi sözünü tutup izlemese onun yerine yazsa çizse bir şeyler değişiyor demektir biliyorum. Ama yine de düşünmeden edemiyor insan... Bu çocuklar programda gördüklerini oyun gibi kendi aralarında da yapıyor. 619. hareketi bize göstermelerine izin vermiyoruz ama içlerinden birinin kolu çoktan burkulmuş geçen hafta arkadaşlarıyla "Smackdownculuk" oynarken. Aklımıza ilk gelen her Cuma programın yayınladığı saatte herkes oturup bize mektup yazması, resim yapması ya da kitap okuması oluyor. Söz alıyoruz herkesten. Biz de o gün o saatte mektuplara cevap yazacağımızı söylüyor sözleşiyoruz.

Oysa önümüzdeki sene onların yaşitları Yibo yurtlarında kalamayacak. 25 kişilik sınıfta sadece 1 çocuğun babası izletmezken çocuğuna bu programı yurtlarda iyi geceler dilemeye gittiğimizde ellerinde kitaplarla, günlüklerle yatağa girdiklerini gördüğüm kardeşlerim diyor ki "abla burada ailemizi özlüyoruz, ama ben okuyacağım."

Gaye Sönmez
Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim-2011
Çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr